

**[Ragnhild Andersen.]**

Storkøbenhavn og Købstæderne om, hvilke Ændringer disse Udvalg efter deres praktiske Erfaringer kunde ønske foretaget i Boliganvisningsloven. Hvorfor har Ministeren ikke henvendt sig til Fremlejenævnene de samme Steder med et lignende Spørgsmaal? Jeg er overbevist om, at Ministeren i saa Fald fra de allerfleste — om ikke fra alle — Fremlejenævn havde modtaget Opfordring til at genindføre Forbudet mod Opsigelse i Fremlejemaal, som et Flertal i dette Ting ulykkeligvis og trods mange Advarsler gennemførte i Fjor. Ministeren vilde have faaet at vide fra disse Fremlejenævne, at deres Virksomhed i stor Udstrækning nu er en ren Parodi. De logerende tør naturligvis ikke klage over Lejens Størrelse — som Loven hjemler dem Ret til — naar de uden videre kan opsiges med 14 Dages Varsel. Fremlejenævnenes Medlemmer kommer under de af Nævnet krævede Besigtigelser ud for, at de logerende ikke tør lukke dem ind af Frygt for, at Nævnet paa Grundlag af Besigtigelsen skal nedsætte Lejen og derved fornærme Udlejerer i en saadan Grad, at han benytter sig af sin fri Opsigelsesret og smider dem ud. Jeg synes, det er beskæmmende, at jeg skal staa og oplyse den højtærede Boligminister herom, thi hvis Ministeriet havde foretaget den ringeste Undersøgelse heraf, vilde man have faaet rystende Oplysninger i Hænde og havde i Fortsættelse heraf naturligvis stillet Ændringsforslag. — Ministeren ved jo godt, at Tampen brænder.

Den tredie presserende Opgave, Ministeren i Januar stillede Huslejekommissionen, gik ud paa følgende: Ændring af de gældende Regler om Fremleje af enkelte Værelser, herunder navnlig Spørgsmaalet om, hvorvidt den fri Opsigelighed bør opretholdes. — Men naar Ministeren fandt dette Spørgsmaals Løsning presserende i Januar, hvorfor lader han det saa ligge i Maj?

Det vil formentlig fremgaa af mine Bemærkninger, at jeg betragter Ministerens Lejlovsforslag som aldeles utilstrækkeligt.

Jeg skal nu tillade mig at vende mig til det af mit Parti her i Tinget den 29. April fremsatte Lovforslag om Ændringer i og Tilføjelser til Lejloven. Som Forholdene er, kan jeg ikke gaa ind for at trække dette Lovforslag tilbage. Det dækker — som tidligere nævnt — i en noget omarbejdet Form de to Lovforslag, som „De samvirkende Lejerforeninger“ den 18. April tilsendte Regeringen og samtlige Rigsdagens Partier, fordi den højtærede Boligminister

pludselig opløste Huslejekommissionen og derved afskar Muligheden for Fremsættelse for det rette Forum.

De i Lovforslaget indeholdte Ændringer repræsenterer de Mindstekrav, som Lejerne med Rette forventer gennemført pr. 31. Maj. Saadan som Sagerne nu stiller sig, er man naturligvis indforstaaet med, at dette ikke betyder en virkelig dybtgaaende Revision, og at en saadan maa udsættes, men der skulde dog ikke være noget som helst til Hinder for, at Rigsdagen i de henved 3 Uger, der er til Raadighed, underkaster disse Ændringer en Realitetsbehandling og gennemfører dem. Jeg skal kort omtale de væsentligste Ændringer.

Lovforslagets § 4, Stk. 2, foreslaar Ophevelse af hele Bekendtgørelsen om det nye Byggeri, hvorved 1939-Grænsen slettes. Hvad dette betyder, har jeg tidligere været inde paa.

I Ændringsforslaget til Lovens § 55 foreslaas det, at det gældende Forbud mod Opsigelse og Lejeforhøjelse skal forlænges til 31. Maj 1950. At der foreslaas en Forlængelse paa 2 Aar, skyldes den Realitetsbetragtning, at det allerede i Dag kan siges med Sikkerhed, at Forbudet ikke kan undværes een Dag mindre end dette Tidsrum. Jeg tilstaar gerne, at vort Forslag savner et tilsvarende teknisk Ændringsforslag til Lovens § 58 a, Stk. 3, hvor Datoen ogsaa skal rettes.

Ved vort Ændringsforslag til Lovens § 34 løses et andet af den højtærede Boligministers i Januar Maaned presserende Spørgsmaal. Ved dette vil Bestemmelsen om, at den opkrævede Leje for Lejligheder i Ejendommens 10 første Aar ikke kan prøves for Retten efter Aagerparagrafferne, blive ophævet. Jeg skal ikke undlade at gøre ærede Medlemmer i Salens vestre Halvdel opmærksom paa, at dette Forslag er ganske enslydende med et af det ærede socialdemokratiske Parti i Maj 1947 stillet Ændringsforslag til Lejloven. I Betænkningen udtaltes det her, at Forslaget skyldtes Ønske om at give Adgang til Kontrol med Lejemaalet i det nye Boligbyggeri, der gennemføres uden om Boligstøttelovgivning. Det kan ikke siges bedre, og jeg anmoder Boligministeren og hans Parti om at fastholde deres Stilling fra i Fjor.

Ved Ændringsforslaget til Lovens § 38 g afskaffes Adgang til at afslutte frivillige Overenskomster i bestaaende Lejemaal. Efter mange daarlige Erfaringer under og efter første Verdenskrig var man endelig, da Lejloven blev givet i 1937, blevet saa klog, at man udelod de frivillige Overens-